

Doamne, dame și cucoane în scrierile lui I. L. Caragiale

Criticii și istoricii literari care au analizat opera lui I.L. Caragiale subliniază, în repetate rânduri, faptul că eroii caragialești reprezintă „tipuri”, „personaje simboluri”, care se revendică sau din personajele teatrului popular românesc, ale *comediei dell arte* sau ale lui Molière. Între acești eroi, o partitură, deloc de neglijat, este aceea susținută de personajele feminine pe care, potrivit opiniei lui G. Ibrăileanu, Caragiale le „zugrăvește fără intenții satirice (...)”. Femeile sale sunt tipuri serioase ca *Zoe*, *Didina* și chiar *coana Efimița*. Plecând de la afirmația lui G. Ibrăileanu, în lucrarea de față vrem să demonstrăm contrariul. Astfel, prin exemple care vizează atât caracterele eroinelor caragialiene, cât și limbajul acestora, felul în care se adresează unele altora, apelativele pe care celelalte personaje le utilizează pentru a le numi: *doamnă*, *demoazelă*, *damă*, *cucoană* etc. se poate demonstra că limbajul nu slujește doar la identificarea socială a vorbitorilor, ci și la satirizarea lor. Rezultatul tuturor acestor expresii verbale fiind comicul de limbaj, trăsătură stilistică fundamentală a operei lui Caragiale.